

Karácsonyi pásztorjáték

Szin: Birkakarám bejárata, mellette pásztoroknyó.
Este van, a karám előtt pásztorok ég, a karámból birkabégetés hallatszik ki, a pásztorok körül pásztorok ülnek és énekelnek:

Pásztorok: (Ének).

A juhásznak jól megy dolga,
Egyik dombról a másikra
Terelgeti nyáját,
Fújja furulyáját,
Bú nélkül éli világát!

András: (Az ének után megigazgatja a tüzet és egy darabfát vet rá). Hej, pásztorok, ti nem tudom, hogy vagytok velem, de én úgy érzem, valami van a levegőben! Mintha a szél is valahogy jobb illatu volna, mint máskor! Mintha az egész teremtett világ valami nagy és örvendetes eseményre készülődne!

Demeter: Igaz biza, András testvér, már én is valami furcsa dolgot szimatolok a levegőben. Valami édességes, valami titokzatos dolgok eljövetele!

Jónás: Aminthogy igaz, hogy Jónásnak hínak és becsületes pásztorember vagyok, úgy igaz, hogy valami készül! Minden porcikám érzi, szinte ujjong belől!

Féleszü: (vigyorogva). Hehehe! Dehogy éreztek ti, hanem tudom én, mi a ti bajotok! Zabszem bujt a bőrötök alá! Hehehe!

Demeter: (bosszusan). Ej, te féleszü, ne szólj ahhoz, amihez nem értesz! Jobb lesz, ha a bográcsra ügyelsz, meg a tüzre!

Féleszü: Nono, te okos pulyka, Demeter! Ha féleszü is vagyok, azért még van egy kis eszem! Hehehe!

Óreg pásztor: Bizony, amit nem érez meg a féleszü, azt ti nagyon jól éreztétek meg! Nagy s örvendetes események készülnek! Csoda dolgokat beszélnek szerte Judeában és egész Zsidóországban! Azt beszélnek, hogy betelt az idő, amelyről a próféták prófétáltak s a Nagyisten megszánta az emberi nemzetet. Leküldi hozzánk Ő egy szent fiát, a Messiást!

Pásztorok: (Álmélkodva). A Messiást!? A Messiást?

Féleszü: (Bambán). Hihihihí! A Messiást, a Messiást! Hihihihí!

András: Azt beszélnek, hogy Dávid templomában a szent mécses három nap óta kétszeres lánggal ég és úgy lobog, hogy majd felgyújtja az egész templomot!

Demeter: Azt beszélnek, hogy Libanon cédrusai három

nap óta teljes virágjukban állanak s ugy illatoznak, amint még soha!

Jónás: Azt beszélnek, hogy a mi városunkban nemsokára csoda fog születni. Épp a mi városunkban, Betlehemben! Bizony, azt beszélnek, betlehemi pásztorok!

Féleszü! Hihihí, betlehemi pásztorok! Itt van lá, már meg is történt a csoda! Elkészült a báránypaprikás! Itt a csoda, nesztek, egyétek! (Leteszi a tűzről a bográcsot).

Demeter: Ó, te szegény féleszü! Hát mindenek csak nevetni tudsz? De lássunk hozzá, mert ugyancsak megéheztem. (Körülülilik a bográcsot és falatoznak).

Jónás: (A féleszühöz, tréfásan). No Jankó, eszed az nem sok van, de akármi legyenek, ha tud még valaki Betlehem városában olyan báránypörköltet készíteni, mint te!

Mind: (Nevetve). Az már igaz! (Jóizüen falatoznak).

Peti: (Pásztorfiu; lelkendezve szalad ki a karámból, ölében egy kis bárányt hoz). Demeter bátyám! hé! pásztorok, csoda történt!

Mind: (Összevissza kiabálva). No mi az, mi történt?... Mi van veled?... Beszélj hát!... Micsoda csoda?...

Féleszü: Hihihí! nahát, már ez a tökmag is belegabalyodott a csodában!

Peti: (Mutatja a bárányt). Idenézzenek kelmetek! Ebbe a minutumba született ez a tiszta fehér báránka, az én kedvencem!

András: (Közel megy egészen). Nagy Isten, hisz ennek szinarany a szarvacskájál!

Demeter: (Ugyanugy). Uristen, hisz ennek szinezüst a bundácskájál!

Jónás: (Ugyanugy). Nagy Isten, hisz ennek kristálykő a körmöcskéje.

Peti: (Ugyanugy). És nézzék, nézzék, gyémántkő a fogacskájál!

Féleszü: (Bambán). Hihihihí! A csodajuhocská, a csodabáránka! Hihihihí!

Öreg pásztor: (Ünnepélyesen). Látjátok, testvéreim, pásztorok, igaz, amit beszélnek szerte Judeában, hogy immár betelt az idő, amiről a próféták prófétáltak eleinknek. A csodáknak órái közénk eljövének. Imádkozzunk, testvéreim, betlehemi pásztorok! (Letérdel s a többiek is utána).

Öreg pásztor: (Hangosan mondja, a többiek utánamormolják).

Ki próféták által szóltál, örök Isten,
Hozzád imádkozunk térdénállva itt lenn,
Hogy minket csodára méltónak ítéljél,
Szegény pásztoroknak szent jelet intéjjél.

Köszönjük ezt Néked, szent és örök Isten,
Te parancsaidat teljesítjük híven,
Elvárjuk s követjük a Te rendelésed,
Amint azt szent jellel a lelkünkbe vésted,
Amen.

(A pásztorok továbbra is térdepelve maradnak, a szín lassan homályosodik, majd távoli zene szólal meg, egyre közeledik s már tisztán kivehető a „Mennyből az angyal” dal-lama. A szín lassan ismét kivilágosodik és megjelennek az angyalok, zöld fényben. Elöl az „üzenethozó” angyal, a többi angyal mögött a kórus. Az „üzenethozó” elénekli először egyedül a „Mennyből az angyalt”, aztán a kórus, majd a térdeplő pásztorok felé integetve, lassan kihátrálnak a színpadról és az ének egyre távolabbról hallatszik. A színpadon a pásztorok néma csoportja marad csak, zöldes megvilágításban).

Öreg pásztor: (Mikor az ének egészen elhal, lassan fölemelkedik). Pásztorok, pásztorok, hallottátok, az angyal üzenetét? Hallottátok örvendetes szövegét? Megszületett a világ megváltója!

Mind (lassan fölemelkedve): Megszületett! Megszületett!

Öreg pásztor: Gyorsan hát, gyorsan, ne késlekedjünk, ne ámuldozzunk itt hiába, menjünk, siessünk, amint az angyal parancsolá, Betlehem városába, hogy lássuk és imádjuk Őt, a várva várt Krisztust, a világ Királyát!

András: És jászolban született, nem palotában!

Demeter: A világ Királya, jászolban!

Féleszü: Ó, hogy fázhat szegényke!

Öreg pásztor: Siessünk, siessünk!

Jónás: Vigyünk neki ajándékot is, ami szegénységünk-ből telik! Én juhturót viszek neki s egy kicsi gödölyét!

Peti: Én elviszem a csodabáránykát! Hadd játszadozzon véle!

András: Én fenyővizet viszek neki, hadd mossa azzal gyenge testecskéjét.

Jónás: Én meleg báránybőrt viszek neki, mert hideg az éjjel ma Betlehemben! (Egymás után mennek be a karámba és a pásztoroknyóhóba és ajándékokkal megrakva jönnek elő s egymásután sietnek el. Utolsónak Féleszü jön).

Féleszü: No, ennek már fele se tréfa, ez már csakugyan csoda! Kedves kis Krisztuska, drága Megváltócska, csak meg ne vegye Őt ez a nagy hideg! Én ezt a kis cipőcskét viszem az ártatlankának! (Egy otromba nagy cipővel a hóra alatt, ő is a többiek után szalad. A szín elsötétedik).

(Mikor a színpad ismét világosodni kezd, az előbbi karám már a betlehemi istállót jelképezi. A szín félhomályos, csak

az istálló bejárata fölött, — a bejárat még be van csukva — fénylik egy csillag. A homályban a három király koronás alakja látszik és a napkeleti bölcseké, akik csodálkozva bámulják a ragyogó csillagot. A három király Gáspár, Menyhért és Boldizsár. Ajándékokkal megrakva közelednek az istálló felé, de igen lassan).

Gáspár: Ó, csodák csodája, nézzétek csak! Megállt a csillag!

Menyhért: Csakugyan, nem halad tovább, hogy mint eddig mutassa nekünk az utat!

Boldizsár: Bizony, a csillag megállott s ti, napkeleti bölcsek, és mi, három királyok, hosszú utunknak végére értünk, célhoz vezetett bennünket ez a ragyogó csillag! Boruljatok térdre és mondjátok utánam: Dicsértessék az örök Isten és az Ő egyszülött fia, Jézus Krisztus, a Világ megváltója!

Mind: (Letérdelnek). Dicsértessék az örök Isten és az Ő egyszülött fia, Jézus Krisztus, a világ Megváltója.

Gáspár: (Fölkáll). Nagy, messzi országok három királyai vagyunk, akik vágytunk látni a fényességet, a világ fényességét s Istenhez könyörögtünk, hogy mutassa meg nekünk ezt a fényességet. S akkor sugallatot hallottunk, amely azt mondta, induljunk el s meg fogjuk látni a Világ Fényességét! S mi, három királyok ekkor elindultunk.

Menyhért és Boldizsár: (Szintén felállnak). S mi három királyok ekkor elindultunk.

Gáspár: (Folytatva). S mentünk uttalan-utakon, amerre lelkünk sugallata vezette lábainkat. Mikor pedig este lett, feltűnt az égen ez a csodálatos csillag és haladt előttünk szakadatlanul, az utat mutatva Isten lámpása, Isten utmutatója volt ez a csillag. S mi mentünk utána uttalan-utakon, szikrázó nap alatt, fuvó szél nyomán, hegyre föl, völgybe le s a csillag aztán már nem távozott fejünk fölől sem éjjel, sem nappal.

Menyhért és Boldizsár: Sem éjjel, sem nappal!

Testünk megizzadt, ruhánk elfoszlott, cipőnk elronyollott, eleségünk is megfogyott, koronánk behorpadt, szemünk is meghomályosodott, hajunk megritkult, de lobogott bennünk a vágy, hogy megpillanthassuk a Világ Megváltóját, aki hogy eljön, megjövendöltetett. És mentünk csak tovább, uttalan utakon, szemünket az ég csillagra függesztve, tántoríthatatlanul, mentünk, mentünk és egy pillanatra sem pihentünk.

Menyhért és Boldizsár: Mentünk, mentünk s egy pillanatra sem pihentünk!

Gáspár: S hoztunk ajándékokat is. Birodalmunk legdrágább kincseit hoztuk el, hogy azzal hódoljunk annak, aki minden királyok királya, a Megváltónak s aki ime, ez istállóban született! Hoztunk aranyat, tömjént és mirrhát, bőségesen, hogy méltókép jelenhessünk meg szent színe előtt.

Menyhért és Boldizsár: Hogy méltókép jelenhesünk meg szent színe előtt!

Gáspár: S hogy gonosz emberekkel találkoztunk, akik meglátták kincseinket, azok ellenünk jöttek, hogy kiraboljanak bennünket. De látván felettünk a szent csillagot s annak viszfényét arcunkon, megfélemlettek és elfutottak!

Menyhért és Boldizsár: Megfélemlettek és elfutottak!

Gáspár: S hogy továbbmentünk, vadak jöttek ellenünk, fenekedve, éles fogakkal és éhes gyomorral, hogy felfaljanak bennünket, de a csillag csodája alól a vadak is elfutottak. A vadállatok is megszegyenültek előttünk!

Menyhért és Boldizsár: A vadállatok is megszegyenültek előttünk!

Gáspár: S dacolva minden akadállyal, éhezve, fázva, de soha el nem csüggedve jöttünk, sietve siettünk a lobogó csillag után, a fény után, a Fények Fénye felé, akit látni szomjuhoztunk.

Menyhért és Boldizsár: Akit látni szomjuhoztunk!

Gáspár: (A csillagra mutat). És ime, most megállt a csillag. És nem fényes palota fölött, nem királyi lak fölött áll meg, hanem rozzant istálló fölött. Ime, egy istálló elé érkezünk, ime egy istállóban született meg a Világ Megváltója!

Menyhért és Boldizsár: Ime, egy rozzant istállóban!...

Gáspár: Ó, drága Krisztus, édességes! Ó, a legmagasztosabb, így megalázta magát! Jöj e helyre ember és tanulj! Lásd rozzant jászolban a Világ Urát!

Egyik napkeleti bölcs: Ime, én napkeleti bölcs vagyok, s kerestem a bölcsesség legnagyobb fokát, s csak most tudom, mi az igazi bölcsesség. Az igazi bölcsesség az alázatosság!

Mind: Imádjuk a Világ Megváltóját, aki érettünk, hiu emberekért így megalázta magát!

Pásztorok: (Most érkeznek ide s megdöbbenve állnak meg, amint megpillantják az istálló felett ragyogó csillagot).

Öreg pásztor: Pásztorok, nézzétek, igaz az angyali szózat, amelyet saját fülünkkel hallottunk! Igaz, igaz! Megszületett a Megváltó!

Mind: (Hatalmas erejű kórus). Megszületett a Megváltó!

András: Jó, hogy siettünk, hogy futva futottunk!

Jónás: Hogy ajándékainkat is elhoztuk!

Demeter: Hogy szívünk szeretetét is elhoztuk!

Mind: Hogy imádságainkat is elhoztuk!

Féleszü: Hogy ezt a cipőcskét is elhoztam!

Emberek: (Jönnek, ajándékokkal és fenyőgallyakkal megrakodva).

I. ember: Hallottuk, hogy megszületett Betlehemben a Világ Megváltója, elindultunk hát mi is, hogy láthassuk s hódoljunk Neki. Mondjátok jó emberek, jó emberek, jó helyen járunk?

Gáspár: Nézzétek ama csillagot!

I. ember: Hála Neked, Istenem, hogy idevezéreltél bennünket, hogy mi is megláthassuk Őt, a Messiást, kinek eljövételét annyira vártuk.

II. ember: Gyerünk, menjünk be hozzá és imádjuk Őt!

III. ember: Siessünk és diszítsük fel a szentelt jászolt! Siessünk.

IV. ember: Ékesítsük fel illatos fenyőágakkal a szentelt jászolt!

Mind: Siessünk Hozzá és imádjuk Őt!

(Az istálló ajtaja ekkor kitárul és ragyogó fényesség árad ki a szinpadra. Láthatóvá válik a jászol, benne Szűz Mária, a Gyermekkel. Az ajtóban angyal áll s a jászol mellett is angyalok).

Angyal: Emberek, boruljatok le és imádkozzatok! Az Atya végtelen kegye elküldte néktek a Fiut, Ő egy szent Fiát, hogy megváltsa a ti szörnyű bűneitektől a földet! Jőjjetek s imádjátok Őt!

Mind: (Leborulnak és éneklük):

Fenyőgallyas kis Jézuska,
Lelkem drága gyöngye,
A szeretet fehér szárnyán
Jőjj, siess a földre!

A gyűlölet sötét pokla
Borult a világra,
Az emberek vadállatként
Rontanak egymásra.

Fenyőgallyas kis Jézuska,
Lelkem drága gyöngye,
A szeretet fehér szárnyán
Jőjj, siess a földre!

Függöny.